

doznáním otcovství, může býti vyvrácena protidůkazem. V tomto případě byl by však tento protidůkaz mohl býti veden jen v poměru mezi žalobcem a W. P. a nad to ještě W. P. samým, kdyby dítě doznání otcovství P. bylo vzalo za základ svým nárokům a P. by to byl popřel. P. však uznal u soudu otcovství dobrovolně, uzavřel smír a tak protidůkaz odpadl a byl znemožněn. Ve sporu mezi nyníjšími stranami není již takový důkaz přípustným.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. října 1915, č. j. $\frac{\text{Rv II 547/15}}{1}$.) —i—

Pro dobu, pokud jinak nemajetný nemanželský otec není s to, něco vydělati, sluší žalobu na placení výživného zamítnouti.

D ů v o d y :

... Co do právního posouzení věci (§ 503. č. 4. c. ř. s.) vyžaduje § 166. obč. zák. pro povinnost nemanželského otce k vydržování dítěte pouze, aby byl s to. O absolutní nemožnosti poskytovat výživu nedá se nic vyčísti ani z tohoto místa v zákoně, ani z §u 16. cís. nař. ze dne 12. října 1914, č. 276. ř. z. Uznaly-li však stolice nižší za pravdivo, že žalovaný jednak pro nemoc není s to, aby si činností výdělečnou opatřil prostředků, ze kterých mohl by zapravovati náklady ošetrovací, jednak pak, že žalovaný ani jinakého jmění nemá, ani svým rodičům v hospodářství nevypomáhá a ani u nikoho jiného zaměstnán není, je zajisté splněn předpoklad §u 166., odst. 2., ob. z. obč., ba dokonce i §u 16. cit. cís. nař., i není žalovaný, pokavad trvají tyto jeho poměry majetkové a výdělkové, vázán poskytovat žalobci výživu. — Arciť není, na kolik vůbec možno člověku předem posouditi, vyloučeno, že se majetková a hospodářská situace žalovaného až do doby, kdy se dítě samo bude moci vydržovati, utváří příznivěji; není nemožno, že žalovaný nabude zdraví a tím i své výdělečnosti, nebo že jinak dosáhne jmění; pro případ tento nutno zachovati dítěti možnost, uplatňovati proti nemanželskému otci svému nároky svoje, jež tou dobou takřka odpočívají. To odpovídá též znění §u 16. cit. cís. nař., dle něhož nemá býti míra vydržovací povinnosti nemanželského otce určována, »p o k a v a d... je dle poměrů jeho naprosto vyloučeno, že by byl s to, aby k výživě něčím přispíval.« — Právní posouzení věci je tudíž správné, pokud byl žalovaný pro svou nemajetnost a nedostatek výdělku sprostěn povinnosti vydržovací. Pokud však bezvýhradným zamítnutím druhé části žádání žalobního bylo vyjádřeno, že nárok zamítnut je úplně a definitivně, byla věc posouzena po stránce právní mylně. I bylo vysloviti zamítnutí žaloby dočasné.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. října 1915, č. j. $\frac{\text{Rv II 520/15}}{1}$.)